

Problemer, problemer

hængende øjenlåg og langsom mimik. Foto fra filmen

ANMELDELSE / 18.03.13

Det er irriterende, når nogen stikker éns makker ihjel. Det bliver man sur over, det er klart. Og så bliver man nødt til at gøre noget ved det. Ny Stallone-film om forbrydernes forbrydelser, og om hvad man stiller op med dem.

Ida Holmegaard

Sylvester Stallone har et underligt ansigt, et meget, meget kedeligt ansigt. Huden er glat, stivnet i nogle dybe rynker over panden og rundt om øjnene, strukturen får mig til at tænke på det brune plasticlaminat, som man beklædte møbler af sponplade med i 70'erne. Der er noget massivt ved ansigtet, ved hans minimale, lidt langsomme mimik. Hans øjenlåg hænger. Det kunne ligne, at han har fået et hårdt tryk eller slag fra venstre, som er blevet et permanent aftryk, så han nu kun kan se lidt skråt mod højre. Som om han lige er blevet forstyrret. Hans ansigt keder sig. Han er uimponeret. Det er der ikke rigtig noget i den her actionfilm, der kan ændre på.

I *Bullet to the Head* spiller Stallone lejermorderen James Bonomo, kaldet Jimmy Bobo. En aften har han været ude og slå en farligt pumpet mand ihjel på et hotelværelse sammen med sin unge makker Louis. Bagefter tager de på bar for at høre folkemusik og drikke whisky, men allerede efter den første drink

bliver Louis stukket ihjel af en skulende mand med et ar over øjenbrynet. Han prøver også at slå Jimmy ihjel. Det lykkes selvfølgelig ikke.

Jimmy vil hævne Louis, han vil finde de ansvarlige bagmænd. Louis var en fin fyr, for ung til at blive stukket ned på den måde.

Jimmy opsøges af en ung politibetjent, Taylor Kwon, som vil opklare det mord, Jimmy har begået, han vil have fat i bagmændene. De tror der er den sammenhæng, at Louis blev dræbt af de folk han var hyret af. De slår sig sammen, vil opsøge de ansvarlige. Samtidig med at bagmændene, af forskellige lidt uklare årsager, leder efter dem.

Så går jagten i gang.

Motiver, motiver

Den dagsorden, som ligger bag forbrydernes forbrydelser, er vist nok egentlig noget med ejendomsindkøb, de store skurke er gentrificeringens grådige advokater og boligspekulanter. Fattige ghettoer opkøbes og rives ned, så den rige middelklasse kan komme til. På et tidspunkt stjæler skurkene en brun mappe, som er stemplet "evidence" med rødt. På et tidspunkt brænder de den mappe. De holder et møde og snakker om bestikkelse og husbyggeri, det er hurtigt overstået. Og svært at se som sammenhængende med alle likvideringerne, politiet og selvfølgelig Jimmy.

Men det bekymrer han sig heller ikke så meget om. Han vil hævne, og han vil beskytte sin datter, som på et tidspunkt bliver involveret. Det forstår man. Da den mest skulende onde hitman, lige inden det store *face-off*, begynder at tale om den gamle bydel og bygningerne, svarer vores helt bare "are you gonna fight or are you planning on boring me to death?" Hans holdning er ret klar. Politik – kedeligt. Motiver – kedeligt. Skyderi er også semi-kedeligt, men nødvendigt. Det eneste vigtige er loyalitet.

Kwon er en slags modsætning, han er politimand og bekymrer sig om retfærdighed. Flere gange i filmen, efter Jimmy har skudt nogle bøller, forekommer den samme diskussion. Know siger oprørt, at man ikke bare kan gå rundt og slå folk ihjel. Jimmy bemærker, at det kan man godt. De skændes, trækker pistoler, sigter mod hinanden fra hver deres forsæde. Jimmy siger, du har jo ikke tænkt dig at slå mig ihjel. "Now put your gun down, my fucking arms are getting tired". Det er ham der kører bilen.

Det er rigtig svært at følge med i, hvem de onde bagmandspersoner er, fordi skurkene hele tiden bliver skudt lige efter, at de er blevet introduceret. Men de virker i sig selv heller ikke så vigtige. De bliver bare stillet foran Stallone, så han har noget at vælte.

“ Hans holdning er ret klar. Politik –

kedeligt. Motiver – kedeligt. Skyderi er også semi-kedeligt, men nødvendigt.

De søvnige øjenlågs humor

Det kan virke som et underligt smulder af en actionfilm. Filmen gider ligesom ikke så meget. Plottet gider ikke hænge sammen. Karaktererne lader sig ikke rigtig opbygge eller udkrystallisere. Det hele, alle elementerne synes at læne sig op ad Stallones *dead pan*, hans døde ansigt. Han er *så* meget en actionhelt. Altid to skridt foran. Ingen kan tage ham ned, ingen kommer tæt på. Han gider ikke engang lade som om, at det er anstrengende for ham at ordne tre bølger på en gang. Kwon er tidligt i filmen i en dødsensfarlig skudduel i et parkeringshus. Indtil Jimmy kommer ind fra højre, kører modstanderen ned i sin bil. Kigger ud af vinduet under sine hængende øjenlåg. Sværere var det ikke.

Jimmys livshistorie fortælles i filmens begyndelse med en serie *mugshots* af Stallone i forskellige aldre, men med samme, upåvirkede ansigtsudtryk foran de sort-hvide striber. Han stirrer ud på os fra andre film, med sin egen Stallonehed som det eneste han kommunikerer. Det absolut eneste, men lige nok til at kitte filmen sammen til en lige akkurat forståelig helhed af tørre grin.

Det er bestemt en doven strategi. Filmen ved, at den er doven. Men den dovenhed katalyserer også nogle af de bedste elementer, synes jeg, den slags behageligt retningsløse scener, som mange B-film har. Der er plads at udfylde, som ellers skulle bruges på karakter- eller suspenseopbygning. Især er der mange scener i bilen, som fungerer sådan. De bryder hele tiden ind i det voldsomme, bilscenerne, og bliver et sløvt åndedræt, en langsom, træt rytme mod skuddenes hurtige. Man når aldrig rigtig at blive bange eller nervøs, før man igen er ude og lede efter en kuglepen eller mere ammunition i handskerummet.

I begyndelsen af filmen kører Jimmy og Louis for eksempel i bil, på vej hen for at myrde førnævnte pumpede narko-thug-person. Jimmy drejer af, da han ser en kat på vejen, og Louis spilder sin kaffe. Det snakker de lidt om. Louis spørger, hvorfor Jimmy er så glad for katte. Han svarer, at han ikke har noget imod katte. Men at han ikke kan fordrage skæl.

Der er noget gammelmandsagtigt, uengageret over filmen, en underlig rolighed, som passede godt til den vattede, solrige martskulde, som jeg mødte udenfor biografen. Det kedelige ansigt og de kedelige problemer satte sig fast som en lidt døsig, chillet tilstand, man glemmer bomber og springknive. Min cykel var punkteret, så jeg tog formiddagsbussen hjem sammen med pensionisterne. Så cruisede vi sløvt gennem gaderne.

FAKTA

Bullet to the Head
havde premiere d. 14
marts i biografer landet
over